

عنوان مقاله:

راهبردهای کاهش آسیب پذیری سکونتگاه های شهری (مورد تاکید: آتش سوزی های پس از زلزله)

محل انتشار:

سومین همایش ملی آتش نشانی و ایمنی شهری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

علی سمیعی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی حمل و نقل - دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب - گروه مهندسی عمران-تهران، ایران

حمیدرضا امانی - دانشجوی دکتری برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی - واحد علوم و تحقیقات گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری - تهران، ایران -

علی توکلان - عضو هیئت علمی - دانشگاه آزاد اسلامی - واحد علوم و تحقیقات گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری - تهران، ایران

عباس محمودآبادی - عضو هیئت علمی موسسه آموزش عالی آستان گیلان

خلاصه مقاله:

بر اساس مطالعات آماری و زلزله هایی که پیش از این در ناحیه ری و تهران ثبت شده است با احتمال بیش از 70 درصد به طور متوسط هر 158 سال زلزله ای ویرانگر در این ناحیه رخ داده است. آخرین زلزله در تهران 178 سال پیش اتفاق افتاد و بر همین اساس وقوع زلزله تهران 28 سال تاخر زمانی دارد. عامل اصلی وقوع زلزله و آتش سوزی در تهران وجود 15 گسل در این منطقه است. با عنایت به توسعه گسترده و سریع صنایع، به ویژه مجتمع های شیمیایی از طرفی، و به تبع آن، افزایش خطر بالقوه آتش سوزی های پس از زلزله از سوی دیگر، موضوع مدیریت ریسک و آمادگی در شرایط اضطراری از مسایلی اساسی است که اگر بخوبی بدان پرداخته شود، نه تنها می توان احتمال آتش سوزی های ناشی از زلزله را که متاسفانه موجد هزینه ها و خسارات بسیار افزونتری نسبت به خود زلزله می باشد، تا حد قابل قبولی کاهش داد، بلکه با ایجاد آمادگی لازم هنگام برخورد با شرایط اضطراری، میزان تلفات احتمالی را نیز به حداقل رسانید. رعایت الزامات قانونی و استانداردهای موجود، رعایت دقیق استانداردهای ساخت و کنترل در سیستم های گازرسانی منازل، در نظر گرفتن مسایل ایمنی حین جانمایی و طراحی فرآیند صنایع، ارزیابی ریسک، چیدمان مناسب مواد شیمیایی در انبارها، جداسازی مواد شیمیایی حساس و واکنشگر، حذف یا کنترل منابع آلودگی، تدوین دقیق دستورالعمل های توقف اضطراری و... از جمله مواردی هستند که از طریق اجرای دقیق مقررات ملی ساختمان، و نیز یک سیستم مدیریت HSE واقعی و عمقی در صنایع، می توانند به خوبی نقش خود را در راستای کاهش آثار و عواقب حوادثی که در پی وقوع زلزله رخ خواهد داد، ایفا نمایند. بر همین اساس هدف اصلی پژوهش ارایه راهبردهای کاهش آسیب پذیری سکونتگاه های شهری با تاکید بر آتش سوزی های پس از زلزله با استفاده از روش توصیفی- تحلیلی می باشد. نتایج پژوهش نشان می دهد انعطاف پذیری فرم شهر، همجواری و تناسب کاربری ها با یکدیگر، توزیع متناسب تراکم های شهری و داشتن شبکه ارتباطی کارآمد و دارای سلسله مراتب و ساخت تاسیسات زیربنایی و زیرساخت های شهری به صورتی مطمئن و مقاوم و قابل ترمیم از جمله عوامل مهم شهرسازی است که می توانند به میزان زیاد اثرات و تبعات ناشی از زلزله را تقلیل دهند.

کلمات کلیدی:

آتش سوزی، زلزله، بحران، سکونتگاه های شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/743699>

